

Frenk ontdekt het Noordgevoel in de Anemoonstraat.

FOTO CARO BONINI

FRENK IS GESTOORD IN AMSTERDAM-NOORD

HET NOORDGEVOEL, wat is dat eigenlijk? En nu niet meteen flauwe grappen maken over Siberië en handgranaten en aangespoelde lijken – nee, waar smaakt Noord naar? Hoe ruikt het, en welke kleur heeft het oudste stadsdeel van Amsterdam? Ik had er nog nooit zo over nagedacht, maar enkele kunstenaars daagden me uit op excursie te gaan in de Van der Pekbuurt. 'De Noorderling is een aardige blaaskaak!'

Het echte Noordgevoel ontstaat natuurlijk op de pont, maar wegens omstandigheden was ik aangewezen op de auto, en tegen het vallen van de avond reed ik de Van der Pekstraat in. Op het zebrapad stond een man met een onvervalste karpantenkop. Ik liet hem voorgaan en hij stak zijn duim op. Ruwe bolster, blanke pit. Stapvoets reed ik langs de arbeidswoningen, gebouwd in de stijl van de Amsterdamse School, en aan het einde sloeg ik linksaf. Hier, in de Anemoonstraat, stond het huisje waarin het ultieme Noordgevoel woont. Kantenvitrage voor de ramen en op de deur een sticker met een hondenkop: 'Watch out, pekingese about.'

Ik belde aan en werd hartelijk ontvangen door Nynke Deinema, de kunstenaar die de woning met haar collega Caroline de Roy heeft ingericht. 'Noord verandert razendsnel. Over tien jaar is dit de nieuwe Pijp, maar voordat het zo ver is en de yuppen de boel hebben overgenomen, willen wij een ode brengen aan het ouderwetse Noordgevoel.'

Deinema (Rotterdam, 1963) en De Roy (Amsterdam, 1962) filmde en fotografeerden vijftig bewoners en winkeliers. Elk interview eindigde met

de vraag of ze iets wilden afstaan voor het interieur van de Anemoonstraat 27. Zo ontstond een compleet beeld van een volksbuurt die ondanks de komst van nieuwe Nederlanders in wezen niet is veranderd. Deinema: "Het is nog steeds dorps, met ouderwetse sociale controle en 's zomers barbecueën op straat. De mensen zijn recht voor z'n raap, maar ook hartelijk, en met gevoel voor humor. Een beetje de Jordaan van vroeger."

'NOORD IS HET LAND VAN MEST EN REGEN'

De kunstenaar liet me zien hoe alle apparaten werkten en na de laatste huishoudelijke mededelingen ging ze ervandoor. Daar zat ik dan, moederziel alleen, maar de gaskachel snorde behaaglijk en ik voelde me meteen thuis. Er viel van alles te zien. Op de muren waren teksten over Noord gestempeld, van 'Bakkie doen, buuf?' tot 'Noord gestoord'. En alle voorwerpen en meubelstukken waren voorzien van een kaartje met tekst en foto van de gulle gever. 'Noord is het land van mest en regen.'

De verhalen lagen voor het oprapen. In de woonkamer draaide een dvd met interviews, in de inbouwkast een oude documentaire over de aanleg van de tuinsteden, en in de gang werden filmbeelden van de pont vertoond. Ik liep de keuken in en luisterde naar de vogelgeluiden. Aan de wanden hingen flesjes met de smaak van Noord. En de

tuin stond vol vogelhuisjes met kilo's zangzaad, want zorgzaam zijn ze ook, die Noorderlingen.

Hoewel ik helaas niet in de gelegenheid was die nacht door te brengen, legde ik mij even te rusten in de slaapkamer. Op de wand tegenover het tweepersoonsbed werden gefilmde portretten van de bewoners geprojecteerd. Ik schonk mezelf een glas wijn in en bracht ontroerd een toast uit.

Ja, alles klopte in de woning: de foto van bouwmeester Van der Pek op het buffet, de geborduurde schilderijtjes, het affiche van de CPN. Ik bladerde door de fotoalbums – '1968, tante Toni met de buurman' – en las op de kaartjes dat niet iedereen tevreden is in Noord: 'Het is een zwarte stad, vies en crimineel.'

Tegen acht uur kreeg ik trek, en dat kwam goed uit, want bij een Marokkaanse familie boven avondwinkel Mina kon ik voor tien euro een maaltijd afhalen. En zo zat ik even later boven een bord heerlijke soep met vermicelli en kikkererwten, Marokkaanse pannenkoekjes en dadels. Ik zette *De pont naar Noord* van het Weespertrekvaartmannenkoor op en laafde me aan de uitspraken van de bewoners. 'De kleur van het Noordgevoel is lichtblauw, het ruikt naar veldbloemen en je hoort het geluid van zwanen en regen op het dak.'

Mooier kon ik het niet zeggen. Ik ruimde de boel op, trok de deur achter me dicht en gooide de sleutels door de brievenbus naar binnen.

De Anemoonstraat was in diepe rust.